

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 7, ročník XXI
Neděle 12. prosince 2010

Z obsahu čísla

- < Vánoce v naší farnosti
- < Vánoce v otrokovické Charitě sv. Anežky
- < Adresát: Josef Janota
- < Střípky z Národní pouti
- < Poděkování
- < Farní zprávy
- < K přípravě na cyrilometodějské výročí
- < Potáborovka v Dřevohosticích
- < Ze života Tomíků
- < Setkání lektorů olomoucké arcidiecéze
- < Celostátní setkání animátorů seniorů
- < Dopis otce Martina
- < Vánoční osmisměrka
- < Vánoční vtipy
- < Pro děti

Dar všech darů

Při Ježíšově narození slyšeli pastýři andělova slova: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán ...“ Zamysleme se: co je pro každého z nás opravdovým zdrojem vánoční radosti? Chápeme její smysl? Pro někoho se Vánoce možná staly příležitostí k nákupu a rozdávání dáreků, k čerpání dovolené, odpočínutí si od práce, ke sledování televizních pořadů, k požívání oblíbených svátečních pokrmů. To vše patří k tradici.

Neuniká nám pravý smysl Vánoc – totiž ten, že přišel na svět Mesiáš? Přišel, aby žil spolu s námi. Vtělený Bůh, laskavý a milující. Sama Láska. Je jedinečný, protože je to Boží Syn. Dar všech darů. V betlémské jeskyni Bůh vstoupil do lidských srdcí bezprostředně jako člověk a tím propojil minulost se současností a budoucností. Uvědomujeme si Ježíše jako Bohočlověka? Jako historickou osobnost a jako konkrétní, svědecky i písemně doloženou postavu lidských dějin? Přišel jako syn prostých rodičů, jako každé malé dítě, bezbranný. Přišel, aby všem lidem ukázal cestu k Bohu - cestu lásky a pokoje.

Nedílnou součástí Vánoc se staly dárky. Bez nich by pro nás nebyly pravými svátky. Známe pravou podstatu vánočního dárku? Nenahrazujeme jej mnohdy snahou ohromit své blízké množstvím a kvalitou? Na památku příchodu Božího Syna se vzájemně obdarováváme, abychom tak napodobili Boží štědrost. Naše vzájemné obdarování je přece odlesk štědrosti Boží, ve které nám Bůh daroval největší dar - Ježíše.

Nezapomínáme na tento jediný absolutní Dar? Proto se setkáváme se stromkem plným plodů, proto se vzájemně obdarováváme, proto bohatě zdobíme stůl - napodobujeme Boha v jeho lásce a obdarování. To, co skutečně svátky vánoční obklopuje, je „zpfítomňování“ Lásky, která přišla na svět a touží najít příbytek v našich srdcích. Přejí vám radostné a pokojné Vánoce. n

Nad'a Fraisová

Vánoce v naší farnosti

Vánoční program v otrokovických kostelech

21. 12. 2010, úterý

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 19:00 adventní koncert Canticum Camerale

24. 12. 2010, pátek, Štědrý den

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 15:30 bohoslužba pro děti

Kvítkovice – kostel sv. Anny 22:00 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 24:00 mše svatá

25. 12. 2010, sobota, Narození Páně

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 7:30 mše svatá

Kvítkovice – kostel sv. Anny 9:00 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 10:30 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 15:00 vánoční besídka

26. 12.2010, neděle, sv. Štěpána, sv. Svaté Rodiny

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 7:30 mše svatá

Kvítkovice – kostel sv. Anny 9:00 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 10:30 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 16:30 vánoční koncert Vlčnovjanka

27. – 30. 12. 2010

všední pořad bohoslužeb

31. 12. 2010, pátek

Kvítkovice – kostel sv. Anny 16:00 mše svatá na závěr roku

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 23:00 mše svatá na závěr roku

1. 1. 2011, sobota, Matky Boží P. Marie

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 7:30 mše svatá

Kvítkovice – kostel sv. Anny 9:00 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 10:30 mše svatá

2. 1. 2011, neděle

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 7:30 mše svatá

Kvítkovice – kostel sv. Anny 9:00 mše svatá

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 10:30 mše svatá

Kvítkovice – kostel sv. Anny 15:00 vánoční besídka

Otrokovice – kostel sv. Vojtěcha 17:00 koncert:
Magna Mysteria, Rattus Rattus, Vocallica

Svátost smíření před Vánocemi

Neděle 19. 12. od 15 do 17 hod. za přítomnosti více zpovědníků
Od pátku 17. 12. do 23. 12. vždy hodinu před večerní bohoslužbou

Přístup k jesličkám v kostele sv. Vojtěcha

25.12. - 2.1. vždy od 14 do 18 hod. Mimo to vždy před bohoslužbami a po nich.

Vánoční program pěveckých sborů

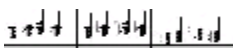
Chrámový sbor sv. Vojtěcha Otrokovice

Jan Novák: Vánoční mše

1. Koho jste, pastýři, uviděli?
2. Vánoční aleluja
3. Zrozen Boží Syn
4. Přijdi, Beránku Boží

Chrámový sbor sv. Vojtěcha zpívá:

24.12. v 24 hod. a 25.12. v 7:30 v kostele
sv. Vojtěcha, 25.12. v 9 hod. v kostele sv.
Anny

Světýlek - mládežnický sbor farnosti

1. Vánoční
2. B. Panáčková: Znamení
3. J. Jakubík, M. Pavlová: Bohu Otcí
4. T. Hughes: Přišli sme ľa vzývať
5. Tisíc andělů

Společný zpěv koled s lidmi (Tichá noc,
Nesem vám noviny, Slyšte, slyšte, pastuš-
kové, Narodil se Kristus Pán...)

Mládežnický sbor Světýlek zpívá:

24.12. v 22 hod. v kostele sv. Anny
a 25.12. v 10:30 v kostele sv. Vojtěcha

Zpívej z plných plic!

Před několika lety jsem ve zlínském Životě farnosti četl úvahu jednoho člověka o tom, jak se v kostele přestává zpívat. Účastnil se bohoslužby a zpívalo tak málo lidí, že dokonce i kněz vyzval přítomné, aby pro zajímavost zvedli ruku ti, kdo zpívají. V našem kostele to jistě tak zlé není, máme několik sborů, kterým patří dík za to, že se dobře starají, aby pěvecký život u nás neupadal. V lavicích ale nechce nevidět rozšiřující se řady těch, kteří zpívají jen v duchu.

Příčin je určitě více a dávno už neplatí, že co Čech to muzikant (nebo zpěvák). Nejenže se nezpívá, ale ani se nehraje. Moderní člověk chce být baven, ale nechce bavit ostatní. Chce si čistit, ale nechce psát pro jiné. Chce poslouchat hudbu a zpěv, ale nechce sám muzicírovat. Je zbytečné vytahovat otřepaná klišé jako „V hudbě život Čechů“ nebo „Kdo zpívá, dvakrát se modlí“. Je pravda, že vzniká mnoho nových písní, které pořádně neznamé, ale právě ve vánoční době bude se

spoustou starých známých písní a koled k pořádnému zpěvu jistě hodně příležitostí. Využijme jich.

Můžeme zpívat nejen v kostele, ale i doma. A tam to bude možná jednodušší, protože nás nikdo nebudou slyšet...

Textař a skladatel Jiří Suchý (mj. autor nádherné světské adventní písně Purpura, která také stojí za zazpívání) složil jednu píseň, v níž popisuje nesnáze bendžisty, kterému během skladby postupně praskají struny, až mu nezůstane žádná. A co mu radí, když už není na co hrát? ZPÍVEJ Z PLNÝCH PLIC!

Milá čtenářko, milý čtenáři, až přijdeš o Vánocích do kostela, prosím, zpívej z plných plic podobně jako ten nešťastný bendžista. n

Pavel Ludvík

Vánoční dárek

Minulý rok před Vánocemi jsme si ve škole v hodině angličtiny přečetli a přeložili vánoční příběh s názvem: VÁNOČNÍ DÁREK. Velice se mi líbil a chtěla bych se o něj s vámi podělit.

Dela seděla v malé místnosti a plakala. Žila s manželem Jimem ve velmi chudém bytečku. Jim měl práci, ale nebyla to dobře placená práce. Většinu peněz dali za pronájem. Dela se snažila najít práci, ale časy byly zlé a žádná práce tam pro ni nebyla. Zítra je Štědrý den a ona měla jen jeden dolar a osmdesát sedm centů na koupení dárku pro jejího Jima. Chtěla mu koupit něco na důkaz její lásky.

Vyšla ven a dárek pro Jima našla. Byl to zlatý řetízek na hodinky. Když ho spatřila, věděla hned, že to bude pro Jima to nejlepší. Jim měl zlaté hodinky, ale bez řetízku. Tento řetízek ale stál dvacet jedna dolarů. Hned věděla, co udělá. Měla krásné dlouhé vlasy. Procházela podél obchodů a zastavila se u dveří s nápisem Kadeřnictví. Nechala si své vlasy ostříhat, prodala je a dostala za ně dvacet dolarů. Když přišla koupit zlatý řetízek, podívala se na své velmi krátké vlasy v zrcadle a pomyslela si, co tomu Jim řekne, až ji spatří, snad se mu bude stále líbit. Zaplatila za

řetízek dvacet jedna dolarů a šla domů.

Když se Jim vrátil, jeho oči se na ni upíraly. Nebyl našťvaný ani překvapený. Prostě ji sledoval s podivným výrazem ve tváři. „Nedívej se na mě takhle, Jime!“ zvolala. „Prodala jsem vlasy, protože jsem Ti chtěla dát dárek. Musela jsem to udělat, Jime, máš mě rád i tak? Stále jsem to já.“

Najednou ji Jim objal. Pak vytáhl něco z kapsy a položil to na stůl. „Miluji tě, Delo,“ řekl. „Nezáleží mi na tom, jestli máš vlasy krátké nebo dlouhé. Ale pokud otevřeš tuhle krabičku, pochopíš, proč jsem byl nejdříve nešťastný.“

Když Dela krabičku otevřela, spatřila dvě krásné spony do vlasů. Za jaké peníze si myslíte, že Jim ty spony koupil? Ano, prodal své zlaté hodinky, protože bez řetízku se pro něj staly zbytečnými a raději chtěl udělat radost své ženě nějakým dárkem. Proto je prodal a koupil jí dvě spony do jejích krásných vlasů.

Na příběhu mě zaujalo, že Dela i Jim dokázali prodát to poslední, co měli, jen aby udělali radost tomu druhému. A přesto, že jim nezustalo skoro nic, kromě dvou zbytečných předmětů, jejich vzájemnou lásku to určitě posílilo.

Pavla Janečková

Silvestrovská o Noemovi

I řekl Hospodin Noemovi: „Za šest měsíců na zem sešlu déšť, který bude trvat 40 dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil Archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány.“ Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal. „Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?“ zeptal se ho Bůh.

„Odpusť mi, Pane,“ řekl Noe. „Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, že Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní

povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochyťat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím, že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, Pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než tak za pět let.“

Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce. Noe se podíval vzhůru a zeptal se: „Pane, znamená toto, že nebudeš ničit náš svět?“ „Správně – úřady to už udělaly za mě.“

Adresa: Josef Janota, Království nebeské

Do pasti, Josefe, tos nám neměl dělat! Zpráva o Tvém odchodu s námi tady na Zemi pořádně zakývala. Těch deset let uplynulo rychle než prvních deset dní po Tvém odchodu. Vzpomínáme na tebe často. Dokonce jsme tvou slavnou táborovou fotku (přikládám ji k dopisu) zvětšili na 70 „áčtverek“ a nalepili tě na karton, jen ta výška nám jaksí o pár centimetrů utekla.

Kluci i holky se pořád schází na schůzkách, jezdíme na akce, na tábory. Už dva roky hledáme nové tábořiště, tak jestli z té výšky nějaké dobré vidíš, tož někoho prosím pošli, ale aj s mapou. Krátce před Tvým odchodem jsme se spolu radili, jak na ty starší kluky, aby nevypadli z oddílu, aby měli partu, jakou jste měli dřív. Vypadá to, že se to povedlo, scházíme se s „fiftýnama“ už desátý rok. Máš v tom prsty, že? Díky, žes mi poslal Vojtu a Zdenála, aby mi s tím pomohli. Snažíme se žít, co jsi nám tloukl do hlavy: „Jestliže já jsem obdržel, nedostal jsem to pro sebe. Musím zase dávat druhým.“ Určitě se trochu šklebiš, co? Ale sám víš, že to není jednoduché nadchnout další pomocníky pro všechny akce, co podnikáme v naší farnosti. A někdy se jich sejde tolik, že nevíme, co zařadit dřív. Tak až budeš mluvit s Ježíšem, přimluv se, ať se nám s Jeho požehnáním daří nalézat další možnosti spolupráce jak v oddíle, tak v celé farnosti, ať narazíme na další dobré duše.

Poslední roky nám v kostele přibývá malých nezbedů. Občas na mši trochu zalobí, ale jsme rádi, že je máme. K čemu tichý, ale prázdný kostel, že? Dokonce i sloky písniček se musí přidávat v neděli po mši, aby otec stihl pro zástup malých či větších nezbedů rozdat každému křížek s požehnáním. I Tvůj Nezbeda, který jsi založil, se každý měsíc objevuje v našem kostele. Měl jsi tehdy ale kliku, že konkurenční číslo křesťanského magazínu Zbeda, který jako reakci na Tvého Nezbedu vydali kluci, kterým ses věnoval, vyšlo v nákladu pouze dvou kusů a Nezbedu nepřeválcovalo.

Loni jsme stavěli hřiště hned vedle kostela, aby si děcka, mladí i starší mohli dobře zahrát a zasportovat, podobně jako to bylo za dob sv. Jana Bosca, o kterém jsi nám tak často vyprávěl na schůzkách. Mnozí z těch, kterým jsi kdysi svůj čas věnoval, přišli, pomohli a naděli se. A musím říct, že aj Elektroline, kde jsi pracoval, nám nějakou kačkou přispěl. Tož na ně myslí, stále žiješ v srdcích svých spolupracovníků – těch z Elektrolinu i těch salesiánských.

Na posledním dopise od Tebe je napsáno „Sejdeme se v nebi“. Tak tam na nás, prosím Tě, počkej. Kdybys nám chtěl domluvit nějakou protekci, tak pamatuj, že na Zemi se nám líbí, když tak zkrátit očistec :-). Děkuju Ti, žes nám kdysi věnoval tolik času, sil a obětí. Za vše dobré, cos pro nás udělal. Je to stále znát. Ještě o jedno Tě prosím, vždycky když potkáš Dona Bosca, tož nám nezapomeňte požehnat. Díky, budeme na Tebe myslet při večerní mši v pondělí 13. prosince.

Za všechny, co Tě stále nosí ve svém srdci, Tě zdraví

Zbyřna Vacl

Vánoce v otrokovické Charitě

Vážení čtenáři, protože se již kvapem blíží Vánoce, dovolte nám podělit se s vámi o to, jakým způsobem se na Vánoce chystají klienti jednotlivých služeb naší Charity. Vám a vašim blízkým pak přejeme Vánoce plné pokoje a radosti z narozeného Ježíše Krista a do nového roku 2011 mnoho splněných přání a Božího požehnání.

Mgr. Jiří Vlček, zástupce ředitele Charity

Terénní služba rodinám s dětmi

Po roce Vánoce, Vánoce přicházejí....

Příchod Vánoc je pro většinu z nás obdobím svátečního rozjímání, pohody, očekávání příchodu Světla a Radosti, láskyplného obdarovávání. Terénní služba rodinám s dětmi (dále jen TSR) spolupracuje s rodinami, které ale i v tomto období musí řešit zásadní existenční otázky a problémy. K prožitkům svátků vánočních se tak k radosti přidává i smutek, k rozjímání strach z budoucnosti, k vybírání dárků velké šetření...

Vánoční doba dává naději, že nový začátek je možný a že nepříznivý osud se dá změnit k lepšímu.

TSR rodinám pomáhá v jejich odhodlaní vymanit se z obtížné životní situace způsobené nepříznivými okolnostmi. Důležité je dokázat začít. Už Platon řekl: „Začátek je nejdůležitější částí práce“. Čas vánoční je příslibem úspěchu, radosti a smyslu. Vánoční doba dává naději všem. Naději, že světlo vítězí nad tmou, že nový začátek je možný a že nepříznivý osud se dá změnit k lepšímu. TSR přeje všem krásné prožití svátků vánočních.

Mgr. Lada Rektoříková, vedoucí TSR

Samaritán – služby pro lidi bez domova

Prožití vánočních svátků lidí bez domova, kterým pomáháme v rámci služeb středis-

ka Samaritán, je vždy plně stesku po blízkých a uvědomění si vlastní osamělosti. Proto se snažíme uživatelům našich služeb tuto vzácnou dobu zpříjemnit navozením pocitu pochopení prostřednictvím symbolů, které k oslavě narození Ježíše Krista neodmyslitelně patří. V Azylovém domě Samaritán jako každý rok společně s uživateli nazdobíme vánoční stromček, u kterého se poté za zvuku vánočních koled společně sejdeme při štedrovečerní večeři. Jako tradičně se pokusíme rozveselit rozesmutnělé tváře drobným dárkem, který rozdáme poté, co zkonzumujeme smaženou rybu s bramborovým salátem.

Pro lidi bez domova, kteří bohužel prožijí svátky vánoční bez střechy nad hlavou, připraví pracovníci služby Terénní program Samaritán sbírku vánočního cukroví. Ta by již potřeby měla proběhnout v kostele sv. Vojtěcha ve spolupráci s místní farností. Balíčky vánočního cukroví budeme již tradičně rozdávat den před Štědrým večerem při tzv. „Mobilní kanceláři“, kdy budeme lidem bez domova rozdávat i teplou stravu. Tímto chceme zpříjemnit svátky vánoční lidem, kteří mnohdy zůstali sami, jelikož mají zpřetrhané rodinné vazby nebo již žádnou rodinu nemají.

*Mgr. Tomáš Bernatík,
vedoucí Azylového domu Samaritán*

Vánoce v Novém domově Otrokovice

Příprava na Vánoce v Novém domově začíná již v adventu. Asistentky společně s maminkami vyrobí adventní věnec. Každou adventní neděli společně zapálí jednu svíčku, posedí a popovídají si. Zavzpomíná se na tradice, které maminky s dětmi dodržovaly a dodržují. V době adventu navštíví domov Mikuláš s čertem, kteří mají vždy připravené balíčky pro všechny děti.

Čím více se Vánoce blíží, tím více se celým domovem line vůně čerstvě upeče-

ného cukroví. Stalo se již tradicí, že pečeme cukroví i pro uživatele Samaritánu. Na Štědrý den odpoledne se všechny maminky, které neodjely na vánoční svátky k příbuzným, sejdou s asistentkou u stromečku, všichni si rozdělí dárky, které jsme si pro ně připravili. Ochutná se cukroví a chvíli se posedí u stromečku, štedrovečerní večeři má již každá maminka ve svém pokoji tak, jak je zvyklá.

*Bc. Veronika Halasová, DiS.,
vedoucí Nového domova*

Charitní pečovatelská služba

Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět. (Jan 1,9)

Další rok se uzavírá a pracovníci Charitní pečovatelské služby by touto cestou chtěli popřát všem svým uživatelům, jejich rodinám i občanům města Otrokovic, aby je Světlo zrození provázelo i ve dnech nadcházejícího roku a přinášelo s sebou radost, pokoj a spřízněné duše.

I v tomto roce 2010, tak jako v letech předcházejících, zajišťovaly naše pečovatelské služby péči o uživatele, aby prostřednictvím pečovatelských úkonů mohli co nejdéle setrvat ve svém domácím prostředí, nebo aby se alespoň oddálil odchod do pobytových zařízení. Pomáhaly jsme se zvládnutím péče o vlastní osobu, ať už se jednalo o dopomoc při úkonech osobní hygieny nebo pomoc při zajištění stravy, zajištění běžného chodu a úklidu domácnosti, zprostředkování kontaktu s úřady, lékaři, školou a ostatními institucemi.

Pomoc našim uživatelům, jak doufáme, nespočívá pouze v základních pečovatelských úkonech vymezených zákonem, ale je také prostoupena milosrdenstvím, lidským sdílením, přívětivým slovem a nasloucháním. V neposlední řadě i pomocí a podporou při doprovázení v posledních chvílích života.

V letošním roce se nám podařilo díky dárcům rozšířit Půjčovnu zdravotních a kompenzačních pomůcek o nové pomůcky, a tak tyto mohou sloužit široké veřejnosti. V případě zájmu můžete kontaktovat vedoucí služby na tel: 739 139 323, 576 771

535 či e-mail chps@otrokovice.charita.cz. Naši činnost dlouhodobě podporují: MPSV ČR, město Otrokovice a další dárci.

S přáním požehnaných a klidně prožitých Vánoc

*Ing. Pavla Nesrstová,
vedoucí Charitní pečovatelské služby*

Charitní domov

Loni jsme adventní dobu prožili v krásném vzpomínání na mládí, na rodiče, na děti. Příchod Krista jsme očekávali s radostí i netrpělivostí. Každý pátek před adventní nedělí v 9.30 hod. jsme vytvořili milé společenství obyvatel a pracovníků Charitního domova Otrokovice. A mnohdy se nám ani nechtělo rozcházet. Snad to bude stejně i letos.

Adventní doba v domově začala už 26. listopadu, kdy nás na nastávající období naladil evangelický farář ze Zlína, pan Petr Pivoňka. Druhé adventní setkání budeme mít v denním centru domova a budeme se těšit na čerta i Mikuláše. S otrokovickým panem farářem Josefem Zelinkou si budeme povídat na třetím adventním setkání, které se uskuteční 10. prosince. A to čtvrté pak budeme zpívat koledy a vánoční písničky spolu s naším pastoračním pracovníkem panem Jiřím Vlčkem. Atmosféru nám provoní vánoční cukroví i punč. Vyrcholení celého adventu, tj. příchod Ježíše Krista 24. prosince, začneme společnou modlitbou před štedrovečerní večeří. Vzpomínky budou patřit těm nejbližším.

*Mgr. Zdeňka Vlčková,
vedoucí Charitního domova*

Více informací o Charitě sv. Anežky Otrokovice i poskytovaných sociálních službách získáte na www.otrokovice.charita.cz. n

Střípky z Národní pouti do Říma

Národní pouti v Římě se zúčastnila i skupina farníků z Otrokovic. Zde je hrst jejich postřehů:

České stopy v Římě

Svatý otec Benedikt XVI. při naší Národní pouti v Římě 10. 11. t. r. nás přijal v bazilice sv. Petra. Při její prohlídce jsme nacházeli stopy našeho národa.

Díky Karlu IV. zde najdeme oltář sv. Václava. Oltář Petrova stolce je ozářen alabastrovou sluneční září s Duchem svatým, znázorněným jako holubice. Tuto vitráž zhotovili skláři v Boru u Tachova. V této bazilice byla také 12. listopadu 1989 svatořečena sv. Anežka Česká. V kryptách baziliky je pohřben pražský arcibiskup kardinál Josef Beran.

V bazilice Santa Maria Maggiore papež Hadrián II. v r. 868 v přítomnosti Konstantina a Metoděje položil na oltář slovanské bohoslužebné knihy a Písmo sv., tím je nejen schválil, ale i doporučil k užívání.

V katedrále sv. Jana v Lateráně byl kanonizován sv. Prokop a sv. Jan Nepomucký. Titulárním kostelem kardinála Miloslava Vlka je bazilika Svatého kříže v Jeruzalémě. Zde jsou uloženy relikvie z Kristova kříže, které nechala do Říma přivést sv. Helena. Po adoraci jsme uctili i my ostatky sv. Kříže.

Jistě i vy si vzpomenete na osobnosti, které ve Vatikánu působily. (M. Šmiková)

Svatý Petr nás měl rád

Přivítal nás na kopuli baziliky sv. Petra sluncem, větrem i několika kapkami deště. To abychom zapomněli na moře schodů a zvedli oči VZHURU. V dojetí bychom nejraději zvedli ruce a děkovali. Za setkání se Svatým otcem Benediktem XVI., za krásný výhled na Řím, za všechny, kteří jsou v modlitbách s námi.

Při fotografování s o. Josefem dokonce zahřmělo a nakonec se nad celým Svatopetrským náměstím rozprostřela duha. Tolik milostí najednou! (Věra Rozmáňková)

Bůh byl tak blízko

V homilii otce biskupa Dominika Duky během mše svaté ve Svatopetrské bazilice mě zaujalo, když řekl, že Berniniho kolonáda na Svatopetrském náměstí je jako otevřená náruč církve. Krásné.

Když pak po skončení mše sv. odcházeli v průvodu naši kněží a biskupové, vnímala jsem, jak oni a my věřící tvoříme krásné společenství. Líbilo se mi, jak se kněží během pouti vzorně starali o své "ovečky", aby se ani jedna neztratila, a taky že jsem mohla zakusit, že Bůh byl tak blízko...

Když jsme šli k hrobu sv. Cyrila v bazilice sv. Klementa, kupovala jsem si lístek jako poslední a navíc se u pokladny ještě trochu zdržela. Když jsem se pak snažila dohnat ostatní, byli už pryč, našla jsem jen otce Josefa., který taky hledal hrob sv. Cyrila a pak ho i našel. Mně ale vrtá hlavou - mohla to být náhoda, že všichni už byli pryč, ale jeden tam ještě zůstal, jako by "počkal" na mě? Já to vnímám jako Boží péči o všechny mé věci během pouti. On ho snad nechal, ať na mě počká... Velké díky všem. (Kristýna Kopčilová)

Uzlíček na pouť

Do pomyslného uzlíčku vkládáme důvody a úmysly této pouti. První cíp obsahuje naše úmysly osobní, druhý rodinu živou i zemřelou. Třetí cíp zahrnuje farnost, diecézi a církev, čtvrtý naši vlast a Evropu.

Střed naplníme pokáním (lítost, uznání vin, náprava a prosba za uzdravení). Druhou vrstvu tvoří poděkování (za sebe, rodinu, farnost, vlast, za svobodu, za to, co se povedlo, za čtyři návštěvy papeže v naší vlasti). Třetí vrstva - to jsou prosby (za spásu, obětavost, věrnost, lásku v rodinách, obcích, Boží požehnání, za ty, co nám vládnou, za nemocné, trpící).

A že je ten ranec velký! Nebojme se jeho tíhy, putuje s námi Panna Maria a andělé strážní a ti nám pomohou. *(Marie Ludvíková)*

Vitrážní okno v bazilice sv. Petra

Jediné vitrážní okno v bazilice sv. Petra ve Vatikánu nás ozářilo nádhernými žlutými paprsky Ducha svatého. Pronikaly až k srdci a provázely nás stále při našem putování. Překvapilo a potěšilo mě, že je to dar nás Čechů. Radujme se! Duchu svatý, kéž v nás takto záříš i v běžném všedním životě. *(Květa Mrazíková)*

„Chci přijít, abych se posílil vírou“

V bazilice sv. Jana v Lateránu bylo panem kardinálem Miloslavem Vlkem připomenuto, že sv. Pavel, než přišel do Říma, píše tehdy pronásledované římské církvi list, kde vyslovuje myšlenku: "Chci přijít, abych se posílil vírou, já vaší a vy mojí". Mohu říci, že tato slova jsou platná i dnes - atmosféra pronásledování a umučení prvních křesťanů (uvádí se až statisíce lidí!) je na těchto historických místech Říma všudypřítomná. Pevnost jejich víry a naděje je velkým příkladem nám křesťanům a důvodem k zamýšlení pro ostatní. *(Mila Štachová)*

Podpis ve skle

Jeden můj zážitek z národní poutě do Říma je tak trochu jako nějaká atrakce. Jistý účastník poutě mě vzal na návštěvu poutního domu Velehrad. Pro účel této příleži-

tosti si tam nechali udělat prosklenou stěnu s obrysem České republiky. Kdo se v ty dny v tomto domě vyskytoval, mohl speciálním rydlem do skla vyřít svůj podpis zhruba v místě, odkud přijel.

Protože v tomto domě byli ubytovaní biskupové, ministr zahraničí i manželka prezidenta, mohl tím pádem mezi nimi figurovat i můj podpis. Jak jsem se zaměřil na místo, kde asi mohou být Otrokovice, zjistil jsem, že je tam podepsán i náš bohoslovec Štěpán Horký. *(o. Josef Zelinka)*

Děkuji za tento dar

Děkuji Pánu Bohu za dar, že jsem mohla být účastna této pouti v Římě, která byla obohacena modlitbou a mší svatou ve významných bazilikách. Vyvrcholením této pouti byla audience u Svatého otce v chrámu sv. Petra. Děkuji všem, kteří byli se mnou a celému autobusu poutníků. Tím se má víra více obohatila. *(Marie Horáková, DPS Pohořelice)* n

Poděkování

Poděkování pastorační rady

V letošním roce ukončili svoji činnost v pastorační radě jáhen Alois Orlita a pan Martin Janeček. Chceme jim vyjádřit poděkování za práci, kterou pro naši farnost vykonali. Věříme, že tím jejich pomoc a spolupráce nekončí, což je ostatně stále zcela zřejmé.

Současně děkujeme všem, kteří se jakkoliv podílejí na životě farnosti a kteří mají i přes množství aktivit odvahu přijít s něčím novým. Jedná se například o cvičení pro seniory nebo chlapské společenství. Ve vaší práci Vám přejeme veškerou potřebnou pomoc Boží.

Členové pastorační rady

Poděkování za Misijní neděli

Pro nás, kteří tvoříme Misijní klubko, je Misijní neděle velkým dnem. Připravujeme se na ni vždy dlouho dopředu. To, že máme z díla každoročně velkou radost, je však zásluhou obrovského množství dobrých lidí, bez jejichž pomoci by se nejspíš nic nekonalo.

Přestože bychom zde rádi poděkovali každému zvlášť, není to technicky možné, byl by to totiž seznam dlouhý přinejmenším na celou stránku. A tak prosíme, přijměte aspoň toto „hromadné“ poděkování za vaši ochotnou pomoc věnovanou lidem žijícím v bídě. Nebeský Otec, který vidí i to, co je skryté, vás určitě odmění.

Členové Misijního klubka

Všem autorům občasníku

Je to už pár let (tehdy jsem ještě nepracoval v redakci FOMu), co jsem se jedné neděle zajímal, zda brzy vyjde nový občasník. Nejsou příspěvky, řekli mi, až budou, vyjde i FOM.

Letos jsme s občasníkem tak dlouho nikdy čekat nemuseli. Příspěvky jsou, je jich dost, někdy až moc, a tak vás musím nutit ke stručnosti nebo i vaše dílka odmítnat. Odpusťte, prosím. Píšete často sami, a to je pěkné, bez vyzvání, někdy s lehkým nebo větším nakopnutím a mnoho lidí mi říká, že se těší, až pestrou směsicí vašich zážitků a úvah vezme do rukou.

Přátelé, děkuju vám. Děkuju skupince poutnic, které obětavě, nebojácně a s nadšením přispěly do tohoto čísla zážitky z Národní pouti do Říma. Děkuju všem z vás, kteří jste do letošního ročníku napsali. Počínaje osmiletým Filipem (Filipe, dík, máš to u mě) a konče paní Marií, která svůj zážitek vtěsnila na papír rukou ztěžklou mnoha desítkami let práce. Děkuju i vám všem ostatním, že FOM čtete a tu a tam pošlete připomínku či pochvalu. I to je důležité.

Na závěr jedno přání, které vyslovil již zemřelý papež Jan Pavel II: Nebojte se! Nebojte se rozšířit naše rady, rady nás, kteří do FOMu píšeme. I na vaše názory jsme zvědaví.

Přeju vám požehnané vánoční svátky.

Pavel Ludvík

Smějeme se

n "Mami, tak Ježíšek skutečně existuje!" sděluje mamince Pepíček.

"Jak to?" "Vedle se přistěhoval pan Kalianko a táta, když to viděl, sepnul ruce a volal: "Ježíši Kriste, cos nám to poslal za dárek!"

n Anička se modlí před Vánoce a na konci modlitby zakřičí. „Ježíšku, dones mi kolo!“

„Ježíšek není hluchý,“ domlouvá jí sestra. „Ale babička ano!“

n "Vstávej, Františku, už je bílý den," budí chlapce o Vánocích babička. Franta mrzutě povídá: "No a? Sníh už je přes dva týdny."

Přehled farních zpráv

Farníkům od otce Josefa

K přípravě na 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu

V době postní jsme se v pastýřském listu dověděli o zahájení pastorační přípravy na toto výročí. Cílem takové přípravy je oživení a prohloubení naší víry, kterou nám sv. Cyril a Metoděj přinesli. Celou dobu přípravy má provázet důkladnější zaměření na Boží slovo.

V tomto novém liturgickém roce se máme více věnovat obnově našeho křtu. Proto máme od 1. neděle adventní ve farním kostele u ambonu symbol křtu, aby nám výzvu k naší duchovní obnově stále připomínal. Máme si prohloubit vědomí, co to znamená být křesťan a posílit odvahu patřit Kristu úplně. Další dva roky budou zaměřeny na biřmování a eucharistii. Hlubší nebo soustavnější úsilí je možné spíš v jednotlivých skupinách a společenstvích. Proto se pastorační rada bude snažit připravit více různých námětů a námětů, které by šlo využít. Každý by pak mohl do svého programu zařadit to, co by pro něj bylo vhodné. Ještě lepší by bylo, když by jednotlivé skupiny přišly s vlastními nápady.

Tak by se do této přípravy mohly zapojit takové aktivity a složky farnosti, jako jsou senioři, chvíle nad biblí, promítání s biblickým programem, turistické oddíly, Louskáček, ministranti, klub maminek, modlitební spole-

čenství, modlitby matek, ... ale také chrámový sbor, Světýlek či Charita.

Za tím účelem nabízím všem, kdo mají za nějakou aktivitu zodpovědnost, abychom se sešli s každým zvlášť a probrali si možnosti, jak se do této pastorační přípravy zapojit. Kromě toho arcibiskupství vydalo obrázek sv. Cyrila a Metoděje s modlitbou za přípravu na výročí těchto světců. Aby se tato modlitba nepovalovala tři roky v kostele na lavicích, bude lepší se domluvit i na tom, jak by se modlitba využila v jednotlivých skupinách farnosti.

Přivítám, když vy, kteří máte za nějakou skupinu farnosti odpovědnost, se také sami přihlásíte, že je třeba pro vás už ten pravý čas, kdy se chcete za tím účelem setkat. Pravý význam našeho úsilí podílet se na životě farnosti není vyplňovat volný čas různými akcemi, ale otevřenost pro vše, s čím za námi přichází Kristus a čím chce naplnit naše životy. A o to nám jde i při této přípravě na cyrilometodějské výročí.

K těmto řádkům chci ještě připojit přání pokojného prožití svátků Kristova narození v radosti ze všech darů a milostí, kterých se nám dostává od našeho Spasitele. n

otec Josef

Křty: Aneta Matějíčková, Kristýna Löfflerová, Marek Hanousek, Šimon Gabriel Šimeček, Šarlota Anna Šimečková, Matěj Pavel Bludský

Svatby: Tomáš Laciga - Radka Šenkeříková
Poslední rozloučení: Jaroslav Coufal, Ladislav Gajdůšek, Zdenek Kršek, Miloslav Novotný, Bohumil Březík, Hedvika Galatíková

Nové čalounění lavic

Pořízení čalouněných sedáků v kostelních lavicích stálo 59 740,- Kč. Z toho sedáky

17 540,- a čalounění 42 200,-.

Krádež okapů

Že se tu a tam někde ztratí měděné okapové svody, je bohužel v dnešní době častá realita. Během listopadu došlo i na náš kostel. Postupně se ztratily svody u budovy fary a pak i u kostela. Policie může prověřit výkup ve sběrných surovinách, kde je povinnost předložit v případě mědi občanský průkaz. Pokud ale výkupce odkoupí měď načerno, policie s tím prý nic nemůže dělat. n

Zprávy z farnosti

Cesta na daleký sever

Rok se pomalu otočil, prázdniny utekly a my stojíme v hale otrokovického nádraží nevědomi si dobrodružství, které nás brzy čeká. Je 28. 10. 2010, vcelku chladné počasí, teplota mírně nad nulou.

Nervózně podupuji po hale. Ozvalo se hlášení o našem vlaku, téměř okamžitě si nasazujeme krosny a než si uvědomíme pochod času, už musíme vystupovat. „Á, Pardubice, město perníku a chemiček, tady se zdržíme,“ pronesl Kovic. Já jsem byl z cesty unaven, tak jsem si koupil kafe a poslouchal takový ty chlapský kecý, co tam Palác vedl. Nové hry, staré hry a další ryze klučičí věci. Mladý Luke Hartmann si šel do bufáče na nějaké pořádné jídlo, no mně to moc chytré nepřišlo, protože vzhled stánku byl docela děsivý. Kovic přerušil naši vcelku záživnou debatu povídaje s chlapeckým úsměvem na rtech: „Jde se ven.“ Toto prohlášení se setkalo s nepříjemnou kritikou. Co naplat. Zahráli jsme nějaké hry o body a poté se podívali na hodinky. „Vlak brzy přijede,“ řekl Žán, „musíme na nástupiště!“ Běželi jsme rychle, že by se i Zátopek červenal. Nasedli do vlaku a jeli směr Liberec. Z vlaku do šaliny, jak tomu Kovic říkal, a směr fara jsme se kolébali v sedadlech (ti lepší jeli ve stoje). U fary naše bušení nenašlo odpovědi, a když už to chtěli slabší jedinci vzdát, tak se objevila místní farnice a otevřela nám.

Ubytování bylo kupodivu luxusní. Vybalili jsme se a šli do parku. Tam jsme hráli další etapu her o body. Brzy se setmělo, tak nám byla dána demokratická volba. Zvolili jsme si hru na schovávanou a to téměř jednoznačně. Krom malého vyrušení od nějakých holek, které byly ubytovány kousek od nás a chtěly Denisův autogram, hra probíhala v klidu. Začalo se smrákat, a tak jsme se vydali směr fara. Chvilé klidu, večeře, hra městečko Otrokovice, tj. městečko Palermo (fakt sranda) a spánek, na který jsme se tak těšili.

Pátek nebyl dnem klidu, jak jsem čekal. Ráno nás vzbudili a poslali na snídani. Mělo se jít na Ještěd, ale vzhledem k časové tísní se šlo pěšky do zoologické zahrady a poté do zábavního parku Babylón, kde jsme si užili kupu srandy. Ale čas se nachýlil a my jsme byli nuceni opustit akvapark a běžet na šalinu. Na faře jsme povečeřeli a šli spát.

Sobota byla ve znamení výšlapu na Ještěd. Já dorazil jako první, po mně Olcek. Hodně foukalo, tak vedoucí navrhli, ať sejdeme níž a naobědváme se. Měli jsme před sebou dlouhou cestu skrz celý Liberec. Když už se stmívalo a my jsme stáli na křižovatce a nevěděli kudy, rozhodl se Kovic jít na výzvědy. Nakonec jsme správnou cestu našli a s malou přestávkou na nákup v Bille jsme šli směr fara. Dlouhou cestu jsme si snažili zkrátit co nejvíc. Pouštěli jsme si hudbu na mobilu a tak podobně. Nohy bolely, ale když se přede mnou objevila silueta kostela, srdce ve mně poskočilo a nová síla mi pomohla přidat do kroku. Posledních 500 metrů jsem běžel. Po odemčení fary jsme si shodili batohy a někteří z nás šli po večeři spát.

V neděli jsme si sbalili bágly a kufr, uklidili po sobě a šli na mši. Měli tam fakt krásnou kapli postavenou v moderním stylu. Po mši jsme čekali na pár opozdilců, pomohli sníst, tedy uklidit jejich přebytečné koláče. Dali jsme si čaj, ti starší kafe. Hodili krosny na záda a šli již naposledy směr šalina. Z ní do nádraží a posléze i do vlaku. V Pardubicích přisedáme. Tam se také odehrálo vyhodnocení. Vlakem směr Olomouc, opět přisedat a směr domov.

Tato akce byla fyzicky dost náročná, ale kdybych dostal šanci se jí zúčastnit ještě jednou, tak neváhám a sbalím si krosnu. Chtěl bych touto formou poděkovat vedoucím za náročnou přípravu a hladký průběh celé akce. n

Jan Ondřích (Fed'a)

Potáborovka v Dřevohosticích

V pátek 12. 11. 2010 jsme na otrokovic-kém nádraží mohli spatřit malou skupinku děcek a vedoucích. Vyráželi jsme na třídní akci do Dřevohostic. Účelem této akce bylo zavzpomínat na tábor a spousta her byla inspirovaná dny, které jsme na táboře prožili. Sešli jsme se sice ve zúženém počtu, ale i tak jsme věděli, že zažijeme spoustu legrace a zážitků. Do Dřevohostic jsme sice dorazili, když už se stmívalo, ale ani to nás neodradilo od stezky odvahy, která je snad u každé akce samozřejmostí. Večer jsme hráli různé hry, například hru Udělej a zabraň.

V sobotu ráno jsme se probudili do krásného slunečného dne, který pro nás pro všechny byl velkým povzbuzením. Obvykle chodíme v sobotu na výlety, ale tentokrát se vedoucí rozhodli, že nebudou trápit naše mladá těla, a místo toho jsme si ve skupinkách (jmenovaly se Kaše z prášku, Socky @.s. a Piráti z Karibiku), které jsme vytvořili během včerejšího večera, zahráli hru Vajíčko. Měli jsme za úkol zabalit vajíčko do měkkého tak, aby se, když bude padat ze střechy, nerozbilo. Vedoucí pak vylezli do patra a z okna ho házeli ven. Naše vajíčko se rozbilo a zbylá dvě vajíčka ne. Po náročném dopolední plných her jsme s chutí snědli oběd a šli si

na 2 hodinky schrupnout. V podvečer jsme hráli oblíbenou a tolik očekávanou táborovou hru Čísla. I přes drsnou a nekompromisní konkurenci ostatních skupinek vyhrála skupinka Kaše z prášku.

Ale sobotní večer se také neobešel bez opékání špekáčků a zpívání u „táboráku“. V neděli ráno nás o půl osmé čekala mše svatá. Po vydatném obědě jsme si sbalili své věci a uklidili jsme, abychom tu příště zase mohli dojet. Pak nás čekalo vyhlášení výsledků. Poslední byla naše skupinka Piráti z Karibiku, druhé byly Socky @.s. a první byla skupinka Kaše z prášku. Rozdali jsme ceny a vyrazili na nádraží. Domů jsme dojeli všichni unavení, ale zato plní zážitků. Byla to tak dobrá akce, že z ní půlka lidí onemocněla. n *Janča Ludvíková*

Ze života Tomíků

15. 10.: Hrstka kluků se vydala do Zlína na výstavu Hry a klamy. Vyzkoušeli jsme si spoustu chytrých věcíček a namáhali si své mozečky při plnění logických úkolů.

22. – 24. 10.: Akce „21“ – pětice vybraných borců se ve Sloupu v Čechách účastnila finále soutěže o nejlepší oddíl v republice. Skončili jsme na krásném 4. místě a získali pro náš oddíl hezkou finanční odměnu.

23. – 24. 10.: Snad všechny děti z našich oddílů přidaly své ruce k dílu při misijním vyrábění a také při mši svaté a prodávání na misijním jarmarku. Ve stejném termínu jako misijní jarmark se skupinka instruktorů a instruktorek z našich oddílů vydala na

první z víkendových kurzů Salesiánské školy animátorů v Jeníkově.

28. – 31. 10.: Podzimní prázdniny Poutníků a Škorpiónů v Liberci. Navštívili jsme zdejší ZOO a zábavní centrum Babylón a taky jsme úspěšně zdolali horu Ještěd.

28. 10.: Výlet starších holek – Kopretin na Slovensko na Strážovské vrchy.

6. 11.: První listopadovou sobotu poslouchala patnáctka starších kluků Fiftýnů a holek Kopretin povídání o ráji, hříchu, odpustcích a chystaném setkání mládeže se Sv. Otcem v Madridu v podání hosta, kaplana pro mládež P. Pavla Šupola.

12. - 14. 11.: Potáborovka – společné vzpomínání kluků a holek na letošní tábor na faře v Dřevohosticích. n

Setkání lektorů olomoucké arcidiecéze 2010

Předposlední říjnovou sobotu jsme se rozjeli na již osmé setkání lektorů olomoucké arcidiecéze. Letos mezi nás pozvala paní MgA. Pavlíková jako hosta olomouckého biskupa Mons. Josefa Hrdličku a připravila pro nás téma „Probouzení daru umění ve službě lektora.“ Po úvodním přivítání jsme vyslechli velmi zajímavou promluvu otce biskupa, kterou později doplnil hudbou z CD Dialog hudby a víry.

Myslím, že by bylo na místě zmínit alespoň několik slov, která zazněla z úst otce biskupa, protože jsme je poslouchali všichni doslova se zatajeným dechem. Zde tedy jsou:

„V tu chvíli, kdy čtu, mne poslouchá celé nebe. Poslouchají celé zástupy andělů. Nebe s námi dýchá – je to vyznamenání číst Boží slovo“.

„Lektoři mají ovládat kulturu mluveného

slova. Kultura mluveného slova má své kouzlo. Kultura mluveného slova má otevřít brány Boží lidem.“

„Lektor musí přicházet k ambonu s nejhlubší pokorou, aby Bůh promluvil k lidem.“

Na setkání nechybělo dobré pohoštění, vzájemné sdílení a prostor k zodpovězení našich dotazů. Společný půlden jsme zakončili tradičně mší svatou v kapli sv. Anny a společným fotem všech účastníků. Také letos jsme odjížděli plni radostí, obohaceni o další podněty a povzbuzení do další lektorské činnosti. Naše velké díky patří paní Pavlíkové za přípravu, organizaci i pozvání a otci biskupovi za jeho přítomnost mezi námi. Už teď se těšíme za rok na další setkání, na které jste zváni každoročně i vy – lektoři naší farnosti. n

Nad'a Fraisoová

Celostátní setkání animátorů seniorů v Hradci Králové

Od začátku do konce perfektní organizace, ohromení z mladičké hlavní organizátorky Veroniky, která vytvářela příjemnou atmosféru jak v pořadatelském týmu, tak mezi účastníky, úžasný hudební doprovod při slavnostní mši sv. celebrowané litoměřickým biskupem Janem Baxantem, výborní přednášející se zajímavými tématy a empatická konferenciérka...

Ano, opravdu píší o V. celostátním setkání seniorů, které proběhlo na začátku listopadu v Hradci Králové. Při čtení programu jsem jen tak mimochodem prohodila, že by mne zajímalo, jak to na takovém seniorském setkání vypadá, ale že musím vzhledem k věku nějaký čas počkat, až dozraje. Ale Pán má své cesty, a tak jsem tam docestovala i já.

Bylo to setkání požehnané. Ženy i muži všech věkových skupin v počtu kolem 200 přijeli, aby spolu strávili chvíle plné pohody a radosti, navázali nová přátelství, navzájem se povzbudili a načerpali nové poznatky z přednášek. Zmíním se jen o několika zajímavostech:

n Před slavnostní mší sv. všechny přítomné pozdravil Mons. Karel Otčenášek. Ačkoliv jej přivezli na vozičku, bylo milé sledovat, s jakou radostí se s přítomnými vítá a žehná jim.

n V přednášce P. Fialy zaznělo varování před přehlížením seniorů – neviditelnou generací – se kterými se ve společnosti nepočítá, šetří se na nich, nebere se ohled na jejich zkušenosti a moudrost a neuvědomujeme si, že problémy seniorů jsou problémy nás všech.

n MUDr. Oujezdská - Evropská unie vypracovala plán, jak čelit procesu stárnutí populace. S významem rodiny a hodnot s ní spojených nepočítá. Celou přednášku si můžete přečíst na www.rodiny.cz.

n P. František Lízna – Chovejte se a žijte jako křesťané a nic vás nepřekvapí, Bůh vše řídí – vyprávěl o svých poutích a zážitcích z nich.

n První den byl ukončen koncertem E. Henychové – dobrovolný příspěvek byl věnován na nový vánoční program „Pojďme za hvězdou“, který je určen lidem v domovech pro seniory.

n Sr. Miriam – Život seniorů a zaslíbených lidí je v mnohém podobný, žijí svou chudobu (odevzdání darů, fyzických sil i všech představ), čistotu (je to i oběť pro záchranu duší) a poslušnost (přijetí zkoušek, těžkostí a utrpení).

n MUDr. Svatošová – Sám Bůh všechno neudělá, farář sám nesklidí úrodu. Jsme královské kněžstvo, nikdo není zbytečný. Informovala o evangelizačním kurzu Alfa pro nevěřící lidi na sídlišti. Více na www.kurzylfa.cz.

n Závěr patřil besedě s M. Stropnickým.

Celý průběh mne ohromil a věřím, že nadlouho pozitivně obdaroval. Přeji a vyprošuji vám radost a otevřená srdce pro všechny, k čemu nás Pán volá. n

Hana Ševčíková

Vánoční osmisměrka

V tajence je ukryto jméno římského císaře, za jehož vlády se narodil Ježíš Kristus.

E	A	K	H	R	U	A	G
P	D	N	E	R	T	D	A
I	Á	V	X	N	Č	Z	U
T	M	R	O	O	Á	U	Y
A	A	V	T	O	K	V	T
F	V	S	I	O	O	A	I
Y	M	Í	S	S	M	S	Ř
S	Í	T	K	O	K	K	B
T	R	A	B	A	T	Y	U
A	A	S	J	H	M	Y	Z

Uzda, okař, rabaty, oáza, hmyz, sítko, okáč, trend, míra, jaksi, kotva, hnát, víka, bříty, epitafy, exoti, kmotr, lvánek, kostra, síta, revma

Otec Martin Vévoda: Zdravím Otrokovice!

Od července jsem na novém kněžském místě. Je to nádherná farnost plná dobrých lidí a skvělých dětí v náboženství. Když jsem sem přišel, tak se s otcem Stanislavem Matyášem loučili s dechovkou a mě zase druhý den s dechovkou vítali.

Otec Stanislav mi předal farnost úplně vzorně v naprostém pořádku. Svým skromným životním stylem dokázal našetřit a připravit peníze na opravy kostela a rozjel mnoho pastoračních aktivit mezi všemi věkovými kategoriemi. Od té doby, co jsem přišel, za mnou pořád chodí někdo nový s tím, že měl něco domluveno s otcem Stanislavem (katecheze, biblické hodiny, návštěvy nemocných..., spousta aktivit) a já nevím, jak to všechno zvládal, ale mě velice povzbuzuje, že vidím mezi věřícími jejich touhu po Bohu.

U fary je i velká zahrada a hodně stromů, ale na to jsem ještě vůbec neměl čas, zatím jsem tam viděl jednu srnku, která mi tam asi hospodaří. Farnost má kromě Ořechova dohromady šest obcí, z toho v pěti obcích je kaple a v šesté, v Doubravách, se chystáme na svěcení kaple už na jaře příštího roku – vskutku rozmanitost.

A tak se pořád seznamuji s něčím úplně novým, o co jsem se doposud zajímat nemusel, snad toho moc nepokazím. Čas tady běží strašně rychle, někdy se mi zdá, že se mi úplně ztrácí před očima. S Boží pomocí se však mnoho věcí daří, doufám, že i vám.

Chtěl bych vám z Ořechova popřát požehnané Vánoce prožité v Boží blízkosti ve společnosti s chudými betlémskými pastýři i s pokornými mudrci z východu. Proto neváhejte:

Pojďte, zaplesejte Hospodinu, oslavujeme skálu své spásy, vstupme před jeho tvář s díkůvzdáním, oslavujeme ho zpěvem žalmů! (Ž 95).

Ve Velkém Ořechově 22.11.2010. n

P. Martin Vévoda

BL. PIER GIOREGIO FRASSATI

1. Žil před sto lety v italském městě Turínu.

2. Byl to akční mladý člověk plný elánu.

3. Rád lyžoval, lozil po skalách, chodil do divadla a měl spoustu dalších zájmů, jaké měli i jeho vrstevníci.

6. Zemřel ve svých 24 letech, když se nakazil zlou nemocí od chudých, které navštěvoval.

5. I když neměl moc času nazbyt, nikdy nezapomněl navštívit chudé a nemocné lidi. Pomáhal jim, jak jen mohl.

4. Přestože měl tolik koníčků, na první místo ve svém životě kladl vždy Pána Boha a každý den se účastnil mše svaté.

Jedna příhoda ze života blahoslaveného Piera Giorgia Frassatiho:

V době, kdy žil Pier Giorgio, existovaly ve vlacích tři třídy: První pro nejbohatší lidi, druhá pro obyčejné lidi a třetí pro chudé - bez sedadel, byla tam špína a málo místa.

Chudí nemohli do prvních dvou tříd ani vkročit, aby se s nimi ostatní lidé nemuseli potkat. Pier Giorgio pocházel z bohaté rodiny, a tak si mohl dovolit jezdit v první třídě. Myslíte si, že toho využíval? Kdepak, pokud jel vlakem, nastoupil vždy do třetí třídy k chudým. Kamarádi to nemohli pochopit a udiveně se ho ptali: „Člověče, proč jezdíš ve třetí třídě?“ Pier Giorgio klidně odpověděl: „Protože čtvrtá třída není.“

Kterou třídou bys jel ty?

Smějeme se o Vánocích

n Malá Kristýnka hledí z okna do listopadového deště: „Mami, já se tak těším na vánoce. Doufejme, že nám do toho nepřijde poslední soud.“

n Je před Vánoce. Babička vzala tříletou vnučku na klín a nasadila si brýle, aby jí něco přečetla. Potom prohodí: „A co by sis přála k Vánocům?“

„Brýle. Takové jako máš ty, abych si mohla něco přečíst sama“.

n „Honzó, nosí u vás dárky Ježíšek nebo rodiče?“ „Určitě Ježíšek, naši nemají peníze, aby mi mohli dát tolik dárků.“

n „Děti, přece jenom bude k večeři ten kapr!“ oznamuje na Vánoce maminka.

„Ale vždyť ho snad šel tatínek pustit do rybníka, ne?“ zamračí se Filípek.

Maminka vysvětluje, jak se to událo: „Tatínek šel kapra skutečně pustit do rybníka, ale když ho tam házel, nevšiml si, že je zamrzlý a chudáka kapra zabil!“